

892.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 listopada 1932 r.

o ulgach w spłacie daniny lasowej.

Na podstawie art. 1, 3 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) oraz art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) zarządzam co następuje:

§ 1. Za zaległości w daninie lasowej uznaje się nieuiszczone z tytułu powyższej daniny należności pieniężne, a mianowicie:

- a) płatną w ekwiwalencie gotówkowym daninę lasową,
- b) należności wynikające z postanowień art. 4 i 5 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676).

§ 2. 1) Płatnikom, którzy w okresie do dnia 31 grudnia 1932 r. uskutecznią dobrowolnie wpłaty na poczet zaległości wymienionych w § 1, przyznaje się bonifikaty w sumie tych zaległości w wysokości 50% wpłaconej sumy, o ile wpłata nastąpi do dnia 31 grudnia 1932 r.

2) Od uskuteczniczonych wpłat oraz zbonifikowanych kwot zaległości nie będą pobrane odsetki za zwłokę lub za odroczenie za cały czas od chwili powstania zaległości, na poczet której dokonano wpłaty.

§ 3. 1) Płatnicy, którzy w okresie do dnia 31 grudnia 1932 r. za zgodą właściwego wojewody cofną oświadczenia, oddające drzewo w naturze zamiast wymierzonego ekwiwalentu gotówkowego i w tymże okresie uskutecznią dobrowolnie wpłaty na poczet ekwiwalentu gotówkowego, korzystają z ulg przewidzianych w § 2 ust. 1.

2) Zgoda wojewody na cofnięcie określonych w ustępie 1 oświadczeń nie zostanie wyrażona w przypadkach, gdyby cofnięcie oświadczeń narażało na szkodę Skarb Państwa lub naruszało prawa osób trzecich. O tem, czy zachodzą powyższe warunki, rozstrzyga wojewoda na podstawie swobodnego uznania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
